

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ :— ତୁମେମାନେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବାବାଞ୍ଜକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ ତେବେ ତୁମର ଚେହେରା ସରବଦା ଚମକଦାର ଏବଂ ଖୁସି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯୋଗରେ ବସିବାର ବିଧି କ’ଣ ତଥା ଏହା ଦ୍ଵାରା କ’ଣ-କ’ଣ ଲାଭ ହେଉଛି?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ସବୁ କରମଧନ୍ଦା ଆଦିର ପଞ୍ଚାୟତକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ କାରଣ ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଗୁଡିକର ଜାଲ ବଡ଼ ବିସ୍ତାର ଅଟେ, ସେହି ଜାଲକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ଦେହ-ଅଭିମାନତାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ ହୋଇ ଚାଲିଯାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ମରିଗଲେ ତୁମ ପାଇଁ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା । ବଞ୍ଚିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଞ୍ଜକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଅଗରୀରୀ ଅବସ୍ଥା, ଏହା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାର ପାପ ନାଶ ହେବ ।

ଗୀତ:- ରାତ କେ ରାହୀ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିଛନ୍ତି, କେବଳ ଶାନ୍ତିରେ ବସି ନାହାଁନ୍ତି, କିଛି କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ଵାଧୀନରେ ସ୍ଥିତି ହୋଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା’ସହିତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଥିବା ବାବା ସାଥରେ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାଥରେ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେ ହେଲ ଅଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ଵର ବରଣ ଅଥବା କୁଳ କୁହାଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିଛ ଅନୁସ୍ଥ ସତସତ୍ତ୍ଵରେ ବସିଲେ ଗୁରୁତ୍ଵର ସମ୍ପ୍ରତି ଆସିଥାଏ । ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ ଯେ ଗୁରୁ ଆସି ପ୍ରବଚନ ଶୁଣାଇବେ । ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେଉଛି । ତୁମେ ଜଞ୍ଜଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଉଛ । ବାବାଞ୍ଜର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଯେ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ପାପ କଟିବ କାହିଁକି ନା ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ । ମୁଁ କାହାରି ସମରଣ ଦ୍ଵାରା ଆସୁ ନାହିଁ । ମୋର ଆସିବା ମଧ୍ୟ ଉପାସରେ ନିଧାରୟ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ପତିତ ଦୁନିଆ ବଦଳି ପାବନ ଦୁନିଆ ହେବାର ଅଛି, ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଯାହା ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି, ତାର ସ୍ଥାପନା ପୁନରୁଦ୍ଧାର ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇଛି ଯେ - ସେ ବ୍ରହ୍ମପାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ହେବାରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବୁଝିବାର କଥା । ତୁମେ ଶୁଦ୍ଧ ଥିଲ, ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରଣକୁ ଆସିଛ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ଖାଦ୍ୟମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରଚନାର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ତାହା ତ ବୁଝିଗଲଣି । ଏଥିରେ ବିଳମ୍ବ ହେଉ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏବେ କଳିଯୁଗ ଅଟେ । ସେମାନେ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି - କଳିଯୁଗର ଏବେ ଆଦି ସମୟ କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ଏହି ସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ବୁଝାଉଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସକାଳୁ ଏଠାରେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସୁଛ । ନଚେତ୍ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିବ । ଧନ୍ଦା ଆତ୍ମକୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଚାଲିଯିବ । ଏସବୁ ବାହାରର ପଞ୍ଚାୟତ ଅଟେ ନା । ଯେପରି ବୁଦ୍ଧିଆଣୀ କେତେ ଜାଲ ବାହାର କରିଥାଏ, ପୁଣି ତାହା ଗ୍ରାସ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଇଥାଏ । ସେହିପରି ଦେହର ମଧ୍ୟ କେତେ ଜଞ୍ଜଳ ରହିଛି । କାକା, ଚାଚା, ମାମା, ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ... କେତେ ଜାଲ । ସେସବୁରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଗର୍ବର ଛାତିରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ନିଜେ ମରିଗଲେ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜଞ୍ଜଳ ଅଛି ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଯାହାର ମୁଖ ଖୋଲୁ ନାହିଁ, ତେବେ କେବଳ ବାବାଞ୍ଜ ମନେ ପକାଅ । ଯେପରି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଶିବବାବାଞ୍ଜ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କନ୍ୟା, ପତିକୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ପତି, ତା’ର ପରମେଶ୍ଵର । ତେଣୁ ପିତାଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟାଇ ପତି ଆତ୍ମକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଲାଏ ତ ପତିମାନଙ୍କର ପତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ବର ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ସବୁ କନ୍ୟା ଅଟ । ଉପବାସତ୍ତ୍ଵର ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ଭକ୍ତିନୀମାନେ ରାବଣର ଜେଲରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଞ୍ଜ ନିଶ୍ଚୟ ଦୟା ଲାଗିବ ନା । ବାବା ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଯିଏ କିଛି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ପୁଣି ଏହାଦ୍ଵାରା କ’ଣ ହେଲା? ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଗୀତାର ପ୍ରମାଣ ତ ବହୁତ ଦେଉଛନ୍ତି, ଛୋଟ ଛୋଟ କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୀତାକୁ ମୁଖସ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କିଛି ନାଁ କିଛି ମହିମା ହେଉଛି । ଗୀତା ଗୁପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ଗୀତାର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ଗୀତା ଜଞ୍ଜଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବାବା ସାରା ଦୁନିଆର ନବୀକରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର କାନ୍ଦା କଳ୍ପତରୁ, କଳ୍ପ

ବୃକ୍ଷ ସମାନ ଅଥବା ଅମର କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହୁଛ, ବାବାଟଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ କରୁନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ନିଜର ଉନ୍ନତି କରୁଛ । ବାବାଟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲିବାର ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଶିବବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ଭୋଜନ ଖାଉଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଟଙ୍କ ସାଥରେ ଖାଉଛୁ । ଅଫିସରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ସମୟ ମିଳିଥାଏ । ବାବାଟଙ୍କୁ ପତ୍ନୀ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଚେୟାରରେ ବସି ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଅଫିସର ଆସି ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଇଏ ବସି-ବସି ଯେପରି ଅର୍ନ୍ତତ୍ୟୟାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗରୀରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କାହାର ଆଖି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି, କାହାର ଖୋଲା ରହୁଛି । କେହି ଏପରି ବସୁଛନ୍ତି ଯେପରି କିଛି ଦେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି ଅର୍ନ୍ତତ୍ୟୟାନ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହିପରି ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ମନର ଦଉତି ଟାଣି ନେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମଉନରେ ବସି ରହିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବେ ତୁମର କ'ଣ ହେଲା ? କୁହନ୍ତି - ମୁଁ ତ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ବସିଥିଲି । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ଯେ ଆମେ ବାବାଟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ପବିତ୍ର ନହୋଇ ସେଠାକୁ ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ କିପରି ପବିତ୍ର ହେବ? ଏକଥା ବାବା ହିଁ କହିପାରିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ କିଛି ନା କିଛି ବୁଝିଥିଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ, ବାବାଟଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିର୍ଗତ କରିବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ହେ ଇଶ୍ୱର ପିତା ବୋଲି କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଇଶ୍ୱର, ଦୟା କର । ଏହିଭଳି ଡାକିବାର ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲାଣି । ବାବା ତୁମକୁ ନିଜ ସମାନ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ସମସ୍ତତାକୁ କେତେ ଅଦୃଶ୍ୟ କରିଦେଇଛି । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ପିଲାଟି ଚାଲି ଚଳି ଠିକ୍ ନ ଦେଖିଲେ ଅଦୃଶ୍ୟ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବର୍ଷରେ ପିତାଙ୍କ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଉଡ଼ାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଇଥିଲି, ଏବେ ନିଜ ଚଳଣିକୁ ଦେଖ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହା କିପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପଦନକ ଖେଳ ଅଟେ । ଭାରତର କେତେ ଅଧ୍ୟାପକ ହୋଇଯାଉଛି । ଭାରତବାସୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାପକ ହେଉଛି । ସେମାନେ ନିଜକୁ ଏହିପରି ପତିତ କଳିଯୁଗୀ ତମୋଫରାଣ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଏବେ ନରକବାସୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚମତ୍କାରିତା ଆସିଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ସିତି ତ ନିର୍ଗତ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ, ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାକୁ ଜାଗା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ-ଓହ୍ଲାଇ ପତିତ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଏକଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ପୁଣି ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲ ଏବେ ନରକବାସୀ ହୋଇଯାଇଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ନେଇଛ । ପୁନର୍ଜନ୍ମକୁ ତ ମାନୁଛ ନା, ତେଣୁ ନିର୍ଗତ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ । କେତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଛ, ସେ କଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତୁତମାନ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ, ଆମେ ପବିତ୍ର ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ରାବଣ ପତିତ କରିଦେଇଛି । ଶୂନ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କୁ ଆସି ପଢ଼ାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଟଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ କୁହାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ସେହି ସମୟ ଆସିବ ଯାହାକି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଏମାନେ ସାଧାରଣରୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଗଲେ! ତ୍ରାମା କିପରି କରାଯାଇଛି, କେହି ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଭାବିନଥିଲେ ଯେ ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ହୋଇପାରିବୁ । ବାବା କେତେ ସମ୍ପ୍ରତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପାଦ୍ରୀମାନେ ନିରବତାର ସହିତ ଯାଆନ୍ତି । ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ଥାଏ । ତୁମେ ରୁହାଣୀ ପଣ୍ଡାଟଙ୍କର ପରମପ୍ରିୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ପରି ରାଜଧାନୀ ନିର୍ଗତ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏପରି ଗୁରୁତାରୀ ବସିଯାଉଛି ଯାହାକି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ହିଁ ବିଜୟ ହେବ । ନିର୍ଗତରେ ହିଁ ବିଜୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋ ମତରେ ଚାଲ । କାହିଁକି ଭାବୁଛ ଯେ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି? ସର୍ବଦା ଭାବ ଶିବବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ତ ସେବାର ହିଁ ମତ ଦେବେ ନା । କେହି କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଏହି ଧନ୍ଦା କରିବୁ? ବାବା ଏହି କଥା ପାଇଁ ମତ ଦେବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଆସିଛି ପତିତରୁ ପାବନ କରିବାର ଉପାୟ ବତାଇବା ପାଇଁ, ଏହି ସବୁ କଥା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ମୋତେ ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କରାଅ । ତେଣୁ ମୁଁ ଏହି ଉପାୟ ବତାଉଛି, ଯାହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ସେନା । ସେମାନେ ପୁଣି ହତାହାର ବାଣ ଆଦି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବାଣ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ।

ବାବା ଆସି ସତ୍ୟ ମାର୍ଗ ବତାଉଛନ୍ତି - ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରର ରହିବ ହିଁ ନାହିଁ । କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ ବି ମାନୁ ନାହାଁନ୍ତି ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ନା, ସେତେବେଳେ ଆଉ କିଛି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ପୁଣି ବୃକ୍ଷର ବୁଦ୍ଧି ହେଲା । ତୁମେ କେବଳ ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ, ନିଜ ଧର୍ମ, କରମକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ଯଦି ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଭାବୁଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ, ଖରାପ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇନଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଖାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେହି ଗୁଣ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିବା ଉଚିତ୍, ଆମର ବରିଷ୍ଠମାନେ ଏତେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଆମେ ଏହିପରି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ତୁମ୍ଭାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଗଲଣି । ଏପରି କୌଣସି କଥା ହେଲେ ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ବାବା ଏହିପରି ପଣ୍ଡିତ କହି ନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ । ନଚେତ ମାଗଣାରେ ଡ଼ାକ୍ ଡ଼ାକ୍ରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କୁହ, ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯଦି ସବୁ କିଛି ଏବେ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ନା । ଏବେ ସମସ୍ତ ଅଛି । ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ପୁରୁଷାରଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ପାପ କଟିଯିବ ପୁଣି ଆମେ ସତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ ହୋଇଯିବା । ପୁଣି ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆଦିକାଳି କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ପରମାତ୍ମା କେଉଁଠି ଆସିଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ବିନାଶର ସମୟ ଅଟେ ନା । ବାବା ହିଁ ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବେ, ସମସ୍ତେ ମଶା ସଦୃଶ ମରିବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ, ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ଯୋଗରେ ବସୁ ନାହାନ୍ତି । କାହାର ସଠିକ୍ ଯୋଗ ରହୁଛି, କାହାର ଅଧଃପାତ, କାହାର ୧୫ ମିନିଟ୍ । କେହି ତ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ଯୋଗରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସାରା ସମୟ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛୁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର ଚେହେରା ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇ ଚମକିବ । ଏହିପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଅତିନିଦ୍ରା ସୁଖ ରହିଥାଏ । କେଉଁଠି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧି ଉଟକିବ ନାହିଁ । ସେ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଏକ ପରୋକ୍ତିକଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଲେ କେତେ ପାପ କଟିଯିବ । ପୁଣି ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଡ଼ାକାରା ତୁମେ ସଦା ସୁଖୀ, ସଦା ଧନବାନ ହେଉଛ । ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିଯାଉଛି । କେବଳ ଯୋଗରେ ରହିବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଘୁରି ଚାଲିବ ।

ଏବେ ତୁମେ ମାଷ୍ଟର ବୀଜରୂପ ହେଉଛ । ଯୋଗ କରିବା ସହିତ ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଘୁରାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ଲାଲଟ୍ ହାତସ ଅର୍ଥାତ୍ ବତୀଘର ଅଟ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବତୀଘର ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରର ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ନା । ତୁମେ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବତୀଘର ଅଟ । ତୁମର ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ନାମ ଲେଖାଇବାକୁ ହେଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ବସିଛ । ଯିଏ ପରିସ୍ତରମତ୍ତକ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଜ୍ଞାନବାଣୀ ଝରୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମଜା ରହିଛି । ପୁଣି ଡ଼ାକାରୀ ନିମ୍ବରରେ ଅଛି ଟେପ୍ ରେକର୍ଡ । ତୃତୀୟରେ ମୁରଲୀ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ତକ ଡ଼ାକାରା ସବୁ କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମମା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ତଥାପି ବି ତୁମେ ଏହି କଥା ଭାବ ଯେ “ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି”, ଏକଥା ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ଅବଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ତାହା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହିଁ ଅଟେ । ଅକଲ୍ୟାଣ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା କଲ୍ୟାଣ ରୂପରେ ବଦଳିଯିବ । ଆରଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁଖି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ପ୍ରୀତି ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହି ଭୋଜନ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବତୀଘର ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଜୀ ଭଳି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ଭିତରେ ସାରା ସଂସାରର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୁଅ । ବେହଦର ବୈରାଗୀ ସେହିମାନେ ହୋଇପାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜର ସଂସାର ମନେ କରନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସଂସାର ହିଁ ବାବା ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ନିଜର ସଂସାର ଭିତରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମକୁ ଯାଆନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ସାରା ଦୁନିଆ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆପେ ଆପେ ଦୂରେଇଯାଏ । ତେବେ ସଂସାର ଭିତରେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ବୈଭବ ଉଭୟ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ । ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ପଦତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ସମ୍ପଦତି - ଏହି ସମ୍ପଦତିରେ ରହିବା ଡ଼ାକାରା ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ବା ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ଦେଖାଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ଏବଂ ମନୋରଞ୍ଜନ ସ୍ଥିତିର ସନ୍ତୁଳନ ରଖ ।